

ALTJÓÐA MALARIADAGUR

SONNI HAVT MALARIA Í 30 ÁR

Tropiska forkøllsi er ein partur av gerandisdegnum hjá teimum, ið búa í tropisku londunum. Tó at sjúkan er deyðilig, so er tað tey fæstu, sum kortini doyggja av henni

Sonni og Julie Poulsen hava starvaðust sum trúboðarar í Papua Ný Guinea frá 1985 til 2006

Danjal av Rana

Mýggjabitin, sum ber malaria-sjúkuna finst ikki her á okkara leiðum, men kortini eru fleiri føroyingar, sum hava fingið sjúkuna. Hetta eru fyrst og fremst føroyingar, sum hava verið í malariaraktum økjum í longri tíð í arbeiðsrindum.

Ein teirra er Sonni Poulsen av Sandi, sum nú í nærum eitt hálvt lív hevur virkað sum trúboðari. Hann fór úr Føroyum í januar 1980 á skúla hjá trúboðarafelagsskapinum New Tribes Mission í Onglandi og í 1985 lá leiðin til Ný Guinea.

– Tað var rættiliga skjótt eftir

at vit koma hagar, at eg varð smittaður av malaria. Hetta var tó ikki tað vandamikla slagið og har niðri kalla trúboðararnir tað fyrri eitt tropiskt forkøllsi, greiðir hann frá.

Hann greiðir frá, at fyrstu árin í Ný Guinea búðu tey í einum økið, sum var illa fongt við malaria, og tí var tað alla tíðina mest ein spurningurin um nær, og ikki um, tey fóru at fáa sjúkuna.

– Vit høvdu sjálvandi fingið eitt slag av fyribyrgjandi heilivági, men sum eg skilji á lagnum, so er hann ikki 100 prosent tryggur, sigur Sonni Poulsen.

Eftir øllum at døma er sera

ymiskt, hvussu sjúkan rakar, tí kona Sonna, Julie Poulsen, gjørdist ikki sjúk av malaria fyrr enn tey høvdu verið í økinum í átta ár.

– Men tá hon fyrst einaferð hevði fingið tað, so komu herðindini aftur og aftur, greiðir Sonni Poulsen frá.

Tó at Sonni Poulsen og hinir trúboðararnir kundu skemta eitt sindur við sjúkuni og kalla hana eitt forkøllsi, so skiltu teir eisini álvaran av henni.

– Malariasjúkan er ikki at spæla við. Eg havi møtt fólki, sum hava fingið deyðliga slagið, sum setir seg á heilan. Tey blíva heilt hjálparleys, sigur hann.

– Á ein hátt vóru vit tó glað fyri,

at vit gjørdust sjúk. Hetta var eitt høvi at vísa teimum innføddu, at hvíti maðurin ikki var annarleiðis enn tey, at eisini hann kundi blíva sjúk. Tey høvdu annars lyndi til at halda, at vit vóru eitt annað slag av menniskjum, eitt sindur klókari, raskari, ríkari og sterkari en tey, sigur Sonni Poulsen.

Sonni Poulsen sigur, at tey bæði ringastu herðindini av malaria, hann hevur upplivað, komu bæði í Føroyum.

– Eg minnst serliga ta einu ferðina. Eg var á vitjan hjá einum øðrum trúboðaraparið her í Føroyum og sum eg sat í stovuni, byrjaði eg at kólna. Hóast tað var

heitt og fjálgt í stovuni, so skalv eg sum eitt bókablað. Vertirnir royndu at leggja teppir um meg og hita meg, men einki hjálpti, greiðir hann frá.

Hann sigur, at hann annars plagar at vita, nær eitt útbrot av sjúkuni er á veg. Sjúkan virkar soleiðis, at snultidjórini ferðast niður í livruna og so brýtir sjúkan út við jøvnum millumbilum.

– Eg plagi at liggja og veltast í songini um náttina og fá oftá marruna. Tá veit eg, at okkurt er á veg. Eg fá pínu í nakkan og rygginn og tá er tað greitt fyrri mær, at talan er um malaria. Inni í ættarbólkinum høvdu vit ikki altíð møguleikan at